
miniBUDZOGÁŇ

NÓRSKO-SLOVENSKÝ SPOLOK č. 3/2009

Trochu zvláštne narodeniny

(Spomienka na 21. august 1968)

Asi o siedmej ráno u nás ktosi zazvonil. Zobudil som sa, vyskočil z postele a pootvoril som okienko na dverách. Stál tam sused.

"Televízia ešte vysiela," povedal. Znelo to ako replika z absurdnej hry Mrožka alebo Pintera.

"Čo tým myslíte?" pýtam sa. "Prečo by mala vysielať teraz ráno?"

"Rozhlas už nevysiela. Ale televízia áno." Môj zmätený pohľad mu prezradil, že naozaj nič nechápem. "Veď viete, že nás Rusi obsadili," dodal.

Nielenže som nevedel, ale v prvej chvíli som ani neveril. Po relatívne zmierlivej bratislavskej schôdzke straníckych šéfov tri týždne predtým som aj ja bol dosť efektívne učičkaný a prestal som veriť v možnosť násilného prerušenia československého demokratizačného procesu. Sused však nepatril medzi ľudí so zmyslom pre čierny humor, takže som bol nútený vziať jeho informáciu vážne. Zapol som televíziu – a zistil som, že ani tam sa v tento deň nežartuje. Vážne, unavené pohľady a rozochvené hlasy rozprávali za všetko.

Medzitým vstala aj stará mama. Rodičia boli na dovolenke v Juhoslávii a stará mama sa starala môjmu bratovi a mne o domácnosť. Brat i ja sme síce boli dospelí, no v kuchynských veciach analfabeti. Brat bol v tejto chvíli už v práci.

"Čo sa deje?" spýtala sa stará mama. Jej chudá, osemdesiatročná tvár prezrádzala znepokojenie.

"Rusi nás obsadili," povedal som.

"Ale ježišmária, svätý Jozef. Ja sa zrejme už tej slobody nedožijem. Najprv tu boli Maďari, potom Hitler a teraz nie a nie sa zbaviť tejto čvargy..." Až potom sme si obidvaja spomenuli, že mám vlastne 21. augusta narodeniny. Stará mama mi zagratalovala, obidvaja sme sa však zmohli iba na krivý úsmev a azda aj na nejakú tú slzičku. Zase som tu mal dôkaz, že som sa narodil do krutého sveta, v ktorom vládne tvrdý zákon džungle.

Stará mama, otcova matka, sa narodila v Rusku, Rusov však nemala veľmi rada. Vlastne sa narodila na Ukrajine, ona však vždy vravela, že v Rusku. Jej otec tam chodil za prácou ako strojník zámočník a niekedy vzal so sebou aj svoju rodinu. Podľa starej mamy boli Rusi neokrôchaný a necivilizovaný národ. Ani len to, že vyrástla v panslavistickom ovzduší v Martine, z nej neurobilo rusofilku. Predsa však videla určitý rozdiel medzi cárskym Ruskom a bolševickou érou. "Za cárizmu vedel aspoň každý ruský inteligent po francúzsky", vravievala. Nemala síce v láske ani Nemcov a Maďarov ("Nemec a Maďar nikdy nebudú internacionalisti", tvrdila), tí však aspoň patrili k západnej kultúre. Keď sa ešte aj dnes občas diskutuje o tom, či Slováci patria kultúrne k západu alebo k východu, často si spomeniem na starú mamu.

Pokračovanie na 2. strane

Rebjata Potemkina alebo Boj o milióny

Začiatok augusta priniesol, okrem nástupu silných dažďov, slovenskej a českej komunite nevitane prekvapenie. Ján Zima, prezident Spoločnosti priateľov Slovenska a žurnalista Halldor Hustadnes, prezentovali v denníku Dagbladet snahu Jána Zimu podieľať sa na spravovaní imaginárnych miliónov Nadácie Solgløtt v súvislosti s predajom nehnuteľnosti Storsand ako konflikt Slovákov a Čechov v Nórsku. Do svojej krížovej výpravy zatiahol Ján Zima veľvyslanectvá oboch krajín, mnohé nórske inštitúcie, ako aj členov českej a slovenskej komunity. Na vyše 250 e-mailových adries, hlavne českých krajanov, ku ktorým sa dostal otáznym spôsobom, rozoslal 6-stranový nezábavný pamflet, v ktorom sa snažil zdiskreditovať aktérov a históriu Nadácie Solgløtt. Pre záujemcov o hlbšie štúdium tejto problematiky a osoby autora písaniek sme pamflet uverejnili na internetovej adrese

www.stiftelsen-solglott.no/otvoreny_dopis.pdf

Písomná korešpondencia pána Zimu smerom na vedenie Česko nórskeho Fóra je opätovne pretkávaná vyhrázaním sa súdnym procesom, aj Nórsko-slovenskému spolku sa vyhrážal právnymi krokmi, určite ho aj tento článok bude motivovať k podobným reakciám. Ale už sme si akosi zvykli. Ja som za 30 rokov svojho života v Nórsku nebol vo väzení a myslím, že človek by mal vyskúšať všetko. Tu v Nórsku si tieto zariadenia skôr zaslúžia označenie wellness centrum, s tenisovými kurtmi, luxusne zariadenými izbami s internetom a televízorom, kvalitnou lekárskou starostlivosťou, dobrou stravou prispôsobenou môjmu etniku (prvý večer chcem bryndziaky a kapustnicu!), výletmi po Nórsku i cudzine – za tieto písanky pri dnešnej úrovni trestov môžem dostať tak predĺžený wellness víkend pre dvoch.

Zaujímavé, že zákonmi a právnymi normami sa oháňa práve človek, ktorého organizácia vznikla na základe spreneverených adries krajanov, tých 250 mailových adries českých krajanov nedostal z Česko Nórskeho Fóra ani zo ZÚ ČR, aj teraz na internetovej stránke Spoločnosti uverejňuje fotografie bez povolenia autora fotografií, ale to je predsa v najlepšom poriadku.

A má zrejme pravdu. Keď človek sleduje dianie na Slovensku, naozaj to patrí k zavedeným praktikám.

Zimova organizácia existuje v Nórsku, ale chová sa, ako keby sme boli na Slovensku.

V Nórsku sa dostane člen parlamentu do nemocnice, zatelefonuje svojmu priateľovi, ministrovi zdravotníctva, že je s niečím nespokojný, ten zdvihne telefón a zatelefonuje riaditeľke nemocnice, ktorá ho ubezpečí, že tak ako ostatní, aj jeho priateľ má v nemocnici špičkovú opateru, a už sa na neuvážení telefonát vrhnú novinári, minister zdravotníctva aj ministerský predseda okamžite záležitosť komentujú, že to nebolo rozumné a že k tomu nemalo dôjsť. A kauza aj tak dlhšiu dobu vystupuje v nórskejších médiách.

V Nórsku sa také nerobí.

Pokračovanie na 2. strane

Pokračovanie z 1. strany - Trochu zvláštne narodeniny

Tak ako väčšina Slovákov, aj ona cítila a rozmyšľala západne. Jej idolom bol prezident Masaryk, ktorému bola pri jeho návšteve v Lučenci r. 1931 hosťiteľkou. Starý otec tam bol vtedy okresným náčelníkom a Masaryk pri tej príležitosti nocoval u nich.

O chvíľu začal znova vysielat' aj rozhlas. Príjemne ma prekvapilo, že nikto si nekládol servítku pred ústa. Spojenecké vojská boli pre všetkých pracovníkov rozhlasu i televízie okupanti. Komunistickí novinári sa definitívne zbavili aj posledných zvyškov posluhovačnosti a lojality voči stalinistickej veľmoci. Vyzývali síce ľudí, aby nekládli násilný odpor, no tiež aby rozhodne demonštrovali proti okupácii. "Okupant sa po rusky povie zachvatčik", pripomínali nám.

Išiel som von nakupovať. Všade dlhočizné rady, najnutnejšie potraviny sa rýchlo míňali. Paniky však nebolo viac než by sa v podobnej situácii dalo predpokladať.

"Mohutný slovanský dub nás privalil," povedala jedna mladá žena pred obchodom. Preboha, prebehlo mi myšľou, vari mal ešte niekto ilúzie o mohutnom slovanskom dube?

Po Vajnorskej ceste si to šinuli vojenské nákladné autá plné cudzích vojakov s meravými tvármi. Pripadalo mi to ako invázia pravekých jašterov. Nijako sa mi to nezrovnávalo so vznešenou zduchovenosťou, ktorú som tak obdivoval v klasickej ruskej literatúre. Musí sa azda každé hlboké poznanie zakladať na skúsenosti s tou najhoršou brutalitou?... Našinci na chodníkoch zatínali päste a sypali zo seba nadávky. "Vyhodit' ich z OSN!" povedal jeden starší pán. "Neboj sa, Američania to tak nenechajú," upokojoval ho druhý. Topiaci sa aj slamky chytá.

Ja som neveril ani na OSN, ani na Američanov, stále som však dúfal, že demokratizácia verejného života zašla v Československu už tak ďaleko, že ani tanky despotickej veľmoci tu nič nez môžu. K tomu sa teraz pridala podstatne zosilnená nenávisť voči samozvanému patrónovi z východu. Nepriamo mi to potvrdil policajt, ktorý dirigoval dopravu na Račianskom mýte. Nechal kolónu sovietskych áut čakať aj desať minút, hoci z priečnej ulice nijaké vozidlá nešli. Už aj títo donedávna najvernejší služobníci diktatúry jej v týchto krízových chvíľach odmietali poslušnosť.

V nijakom obchode som nedostal chlieb. Keďže stará mama našla v špajzi múku i droždie, rozhodla sa, že chlieb upečie. Bol trochu plošký a hranatý, no voňal a chutil príjemne. Poslúžil aj ako núdzová náhrada za narodeninovú tortu. Čoskoro prišiel domov brat a rozprával, ako v meste naša mládež márne presviedča sovietskych vojakov, že u nás nie je nijaká kontrarevolúcia a že Brežnev a Kosygin sú zločinci. Po večeri prišiel k nám ujo Jano, matkin najstarší brat. Bol vzdelaním právnik a pomerne systematicky sa zaujímal o politiku a históriu. Zagrataloval mi k narodeninám a vyjadril poľutovanie, že ich musím oslavovať za takýchto smutných okolností. Hneval sa, že ho sovietski vojaci nechcú pustiť do úradu, keďže pracuje v strategicky dôležitej budove. Vcelku ho však invázia veľmi neprekvapila. Ešte v medzivojnovom období navštívil ako turista Sovietsky zväz a videl na vlastné oči, aká je to despotická a tmárska krajina.

"Za dnešný deň však najviac treba viniť Klementa Gottwalda," povedal. "To on nás zapredal boľševikom." Prešla reč na slovanskú vzájomnosť. "Brežnevovci nie sú Slovania," povedal ujo. "Dnešné Rusko nemá nič spoločné so starou ruskou kultúrou."

"Ako vidíš naše vyhliadky do budúcnosti?" spýtal som sa. "Máme to beznádejné," povedal a mávol rukou. "Uvidíš, Rusi a naši stalinisti to hneď vezmú pevne do rúk a nanútia nám ten najhorší variant komunizmu. Dubčeka a jeho skupinu vyhlásia za zradcov a odstavia ich. Zase sa bude kádrovať a preverovať. My proti tomu nič nezmôžeme. Uvidíš."

Začal som si predstavovať, ako sa u nás znova zavedie cenzúra tlače, ako sa obmedzí sloboda spolčovania, cestovania, ako znova budú tie najbarbarskejšie kruhy nútiť umelcov, aby tvorili v súlade so straníckou politickou líniou. Ako sa znova budú zhora zakazovať najzaujímavejšie diela západnej kultúry. Videl som pred sebou nanovo postavený, ťažko preniknuteľný ideologický múr, všadeprítomnú šedivosť a duchovnú stagnáciu. Takýto vývoj sa mi stále zdal neuveriteľný, no musel som pripustiť, že je jednou z reálnych možností. Vari po prvýkrát som začal rozmyšľat' o tom, že svoje nasledujúce narodeniny by som už mal oslavovať v niektorej slobodnejšej krajine.

A tak som 21. augusta 1969 so skupinou Nórov, Čechov a Slovákov demonštroval pred sovietskym veľvyslanectvom v Osle a žiadal odchod okupačných vojsk z Československa. Samozrejme, že to bolo márne, no aspoň sme si trochu upokojili svedomie a uľavili si pocitom spolupatričnosti. Pár dní predtým sa mi skončila platnosť výjazdného povolenia. Začínali sa desaťročia môjho nórskeho exilu.

IVAN ČIČMANEC

Pokračovanie z 1. strany:

Potemkinovci v Nórsku alebo Boj o milióny

Na Slovensku si minister vyvesí tender (verejnú obstarávanie) za miliardy korún na nástenku na chodbe, aby sa o ňom nikto nedozvedel, a trvá pol roka, než politickí predstavitelia Slovenskej republiky uznajú, že sa niekde stala chybička.

V Čechách minister otvára výstavu v Prahe a o nejaké tri hodiny je na inom oficiálnom podujatí v Brne a žurnalisti mu vytknú, že na to, aby to časovo zvládol, nemohol dodržať dopravné predpisy na diaľnici Praha – Brno. Ministrova okamžitá reakcia je, že sa to nemalo stať, a že sa bude snažiť, aby sa to neopakovalo.

Na Slovensku tiež máme rýchleho ministra, ale ten sa sám v médiách chváli, aké má rýchle auto a ako rýchlo po Slovensku jazdí. Dopravné predpisy preňho neplatia.

I tak še da!

Slovenskí členovia parlamentu sú lepšími šoférmami než ostatní občania Slovenska. Člena parlamentu nesmú zastaviť a sťahovať za promile (opitosť) počas šoférovania. Akonáhle sa stávajú členom slovenského parlamentu, stávajú sa aj úžasným šoférom.

Ako som už dávnejšie písal, demokracia má rozličné stupne, pozri Transparency International, a niekde je viac na mieste označenie Bulokracia, vláda bulov.

150 členov Spoločnosti priateľov Slovenska

Vo väčšine svojich písáčiek operuje Ján Zima počtom členov Spoločnosti priateľov Slovenska ako najvyšším z krajanských organizácií v Nórsku – 150 členov. Na tento údaj by sa mali kriticky pozrieť štátne úrady a inštitúcie, z ktorých finančných prostriedkov a podpory Spoločnosť priateľov Slovenska funguje. Asi to zatiaľ neurobili, skúsme to urobiť za nich!

Náš Nórsko-slovenský spolok združujúci krajanov v Nórsku sa snaží byť čo najtransparentnejší a najdemokratickejší. Normálne sa počet našich členov pohybuje okolo 65, a keď hovoríme o počte členov, tak myslíme členov naozajstných, platiacich členský príspevok a vekovo nad 15 rokov. Keď si človek vynásobí počet členov (65) a výšku členského príspevku (150 NOK), dôjde k sume 9.750 NOK. A v ročnej uzávierke spolkovvej činnosti nájde túto sumu ako príjem spolku. Nórsko-slovenský spolok mal v roku 2007 celkovo 67 platiacich členov. Z toho 6 Nórov, 4 Čechov a jednu Chorvátku, takže 56 slovenských členov. Sme ochotní to doložiť výpismi z bankového účtu. Všetci naši členovia bývajú v Nórsku. V roku 2009 určite presiahneme počet 70 naozajstných, skutočných, platiacich členov. Dokáže svojich 150 členov a podiel slovenských krajanov v Nórsku takto zdokumentovať Spoločnosť priateľov Slovenska? Spoločnosť priateľov Slovenska je dosť utajená, ale niečo málo na internete je a dostal sa nám do rúk jeden výtlačok spolkového časopisu, kde sa dá vyčítať, že ročný príjem z členských príspevkov sa pohybuje medzi 9.700 a 15.000 NOK. Ich ročný členský príspevok je 250 NOK pre jednotlivca, alebo 400 NOK pre rodinu. Pritom tvrdia, že majú 120 až 150 členov. Podľa matematiky, ktorú som sa ja učil na Slovensku, mi to dáva, pri najvyššej sume, 60 členov platiacich plný členský príspevok, alebo 37,5 rodín. Že by mnohohodné rómske rodiny z potemkinovskej dediny!? Alebo už existuje na Slovensku nejaká nová matematika, ako sa človeku niekedy naozaj zdá? Možno sa čestní členovia a ľudia, ktorých mená sa objavujú v súvislosti so spoluprácou s ŠtB počítajú viackrát? Takých v našom spolku nemáme. V Spoločnosti priateľov Slovenska však nájdeme, okrem čestného člena Spoločnosti, p. Clauda Baláza, aj Janu Melichárkovú, svojou profesiou tlmočnica/prekladateľka a kolegyňa p. Zimu, vedenú v zozname spolupracovníkov ŠtB ako dôverník pod krycím menom Janka /spisová značka 38058/ (www.cibulka.com – ŠtB Online). Jana Melichárková zastupovala Spoločnosť priateľov Slovenska na Stálej konferencii usporiadanej Úradom pre Slovákov žijúcich v zahraničí, asi v roku 2006, a časopis Spoločnosti ju označuje za "nášho človeka na Slovensku". V rozhovore s ňou, uverejnenom na 5-tich stranách prvého čísla časopisu Spoločnosti priateľov Slovenska, sa na túto časť jej kariéry akosi reč nedostala. Spoločnosť priateľov Slovenska je krajanským spolkom a z tohto titulu je financovaná Úradom pre Slovákov žijúcich v zahraničí. Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí rozdeľuje štátne peniaze, teda peniaze slovenských daňových poplatníkov, a mal by im dať možnosť overiť si, že peniaze idú na podporu výlučne krajanským spolkom. Za rok 2007 dostala Spoločnosť od Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí sumu 73.497 NOK, čo robí 79% celkových príjmov Spoločnosti. Aspoň tento úrad by mal od Spoločnosti priateľov Slovenska vyžadovať dokumentáciu, koľko má Spoločnosť naozajstných platiacich členov-Slovákov, ktorí žijú v Nórsku, aby si overil, že ide o krajanskú organizáciu. Podobný nórsky úrad, podporujúci činnosť krajanských spolkov to požaduje na prvom mieste. Nie je vylúčené, že Spoločnosť priateľov Slovenska má menej členov-krajanov, než má Nórsko-slovenský spolok, ktorých počet skutočných, platiacich, dospelých členov slovenského pôvodu sa pohybuje okolo 55, alebo že má, tých naozajstných a platiacich, členov-krajanov menej než 50% z celkového počtu členov.

Otázka pre Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí: Pri koľkých percentách platiacich členov-krajanov prestáva byť krajanská organizácia krajanskou a stáva sa Spoločnosťou priateľov Slovenska?

Knižný dar detským domovom na Slovensku

V tom jedinom čísle časopisu Spoločnosti priateľov Slovákov, ku ktorému som sa dostal –

keďže aj vydávanie časopisu Spoločnosti, včítane vytvorenia internetovej stránky Spoločnosti financovali, prostredníctvom Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí, slovenskí daňovní poplatníci, nemali by byť všetky vydania časopisu Spoločnosti prístupné na jej internetovej stránke, aby poplatníci videli, ako boli ich peniaze použité?

- sa hovorí o zbierke na zakúpenie knihy "Hľadanie pravdy" pre detské domovy na Slovensku, na ktorú prispelo Odborové združenie YTF sumou 30.000 NOK a Spoločnosť priateľov Slovenska sumou 5.000 NOK. To je všetko veľmi krásne.

Autorom knihy je spisovateľ Eirik Newth a do slovenčiny ju preložil Ján Zima. Takto elegantne predali veľký počet kníh, počítam, že honorár za preklad a príjmy z predaja kníh tiež išli v prospech detských domovov na Slovensku. Alebo nie?

Nórsko-slovenský spolok už dlhé roky existuje len z členských príspevkov (možno dvakrát sme si od Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí žiadali peniaze a dostali sumu asi 10.000 NOK), preto je našou jedinou úlohou reprezentovať a hájiť záujmy našich členov. Na našich internetových stránkach nájdú prísťahovalci, hlavne noví, rady o daňových otázkach, sociálnom poistení, na stránkach miniBudzogáňa sa snažíme uverejňovať témy, ktoré môžu byť užitočné aj pre etablovaných krajanov, dovolenky na Slovensku, kúpele, kúpa nehnuteľností, investovanie.

Členské príspevky Spoločnosti priateľov Slovenska tvoria len 15% príjmov (rok 2007), zvyšok je z iných zdrojov, hlavne Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. Nie je vylúčené, že keby vznikol konflikt záujmov, možno by vyhral záujem väčších sponzorov nad záujmami členskej základne. Napr. prídu slovenské úrady na nejaké opatrenia znevýhodňujúce krajanov v cudzine, možno využijú v procese presvedčovania aj kanály krajanskej organizácie, ktorá nezávisle "vysvetlí" svojim členom "výhody" opatrenia.

Ja som vyrastal v rodine žurnalistu a filmového kritika a jedno z hesiel, ktoré mi boli vo výchove vštepované, bolo, že múdrejší ustúpi. Určite si to pamätajú aj naši českí priatelia.

Len ono to má v dnešnom svete zádrhel, v bulokracii je to samovražedný princíp, pozrite sa na slovenskú vládu a slovenskú štátnu správu.

Aj ja často praktizujem tento zastaralý princíp, moderne možno vyjadrený aj mottom "žiť a nechať žiť". Ale keď chce pán Zima do svojho "boja o milióny" zatiahnuť slovenskú a českú komunitu v Nórsku, zastupiteľské úrady aj nórsku verejnosť prostredníctvom článkov v novinách, tam už niet kam ustúpiť a aj múdri raz musia povedať dosť.

Vladimír Branko

Autor článku je členom vedenia Nadácie Solgløtt.

Je členom Nórsko-slovenského spolku a Česko-nórskeho spolku Nikdy nespolupracoval s ŠtB, ani do SZM sa nedostal, boha im!

Ivan Čičmanec:

Po nehode

(Minipoviedka)

Tak sa mi to zase raz podarilo. V cudzej krajine, v blízkosti akéhosi mne celkom neznámeho zapadákov, som nabúral. Podcenil som zákrutu pri predbiehaní a keď som oproti sebe videl rútiť sa iné vozidlo, ostávalo mi už iba brzdiť a krútiť volantom doprava, aby som sa vyhol tomu najhoršiemu.

Pokiaľ viem, nikomu sa nič vážneho nestalo. Auto je už kdesi na smetisku, kým ja sa utešujem, že z porezania na ruke a boľavého kolena sa pomerne rýchlo vystrábum. Hoci, pravdupovediac, akáže je to útecha? Nebolo by mi lepšie ležať s dolámanými hnatmi niekde v nemocnici, kde by okolo mňa obskakovali starostlivé sestričky? Nuž a čo by sa stalo, keby som sa konečne celkom zahľušil? Absolútna väčšina ľudstva by si to ani nevšimla a tí niekolkí, čo by sa o nešťastí dozvedeli, by asi iba pokrčili plecami a povedali: „Dobre je tak. Dalo sa vedieť, že ten chlap raz takto skončí.“

Teraz som nútený sedieť tu, v celkom neznámej krčme so špinavými obrusmi (nemali by ich mať biele, keď ich nedokážu udržiať čisté), jediný hosť v celom lokále (pre miestnych štamgastov je zrejme ešte privčias), s oľacovanou ľavou rukou a rozstrapatenými vlasmi (hrebeň mi ostal vo zvyškoch auta a nový som si ešte nemal kedy kúpiť), na stolíku predom načatý poldecák vodky. Unudená mladá čašníčka, chudá, smutná, spovievajúcimi plavými vlasmi, občas nakukne do miestnosti, aby som nedajbože neufrkol bez platenia, ináč si ma však veľmi nevšima. Boli časy, kedy by som bol bez váhania začal takúto dedinskú samičku baliť a so šesťdesiatpercentnou pravdepodobnosťou ju ešte v ten istý deň dostal do postele, dnes sa však už cítim starý a opotrebovaný, navyše lenivý a unavený životom, nebaví ma viac plývať energiou kvôli ženským stehnám, čo mi neskočí do postele samé, to prenechávam k dispozícii mladším žrebcom.

Potiahnem si z cigaretky a usrknem z vodky, načo nevyhnutne nasleduje myšlienka, či mi práve toto potiahnutie nespôsobí rakovinu pľúc a tento glg nevyvolá cirhózu pečene. Nuž ale nech sa stane, čo sa musí stať. Dnes ráno som sa v hoteli dlho díval do zrkadla a videl som tam podivnú tvár, červenú a napuchnutú od alkoholu, poznačenú jazvičkami po bitkách a karambóloch, vyžarujúcu ostrieľanosť a prefikanosť, ale aj dezilúziu a cynizmus starého osamelého vlka, ktorý už desaťročia žije v rozpore so všetkými pravidlami zdravého rozumu a takzvaného slušného správania, ktorý však nejakým zázrakom, azda vďaka svojej pudovej zanovitosti, ale aj schopnosti vyťažiť z každej situácie maximum, prežil bez väčších katastrof až do týchto dní, keď má už viac šedivých vlasov ako nešedivých, keď mu pod tvárou viditeľne ovísa suchý podbradok a v hlase mu chrpčí ako zdochýňajúcemu koňovi. Boh mi je svedkom, že som sa nikdy nevyhýbal nebezpečenstvám, ba naopak, vždy som drzo a spupne vyzýval osud na súboj, no z nejakých dôvodov som sa – neraz na svoje vlastné sklamanie – vymotával zo životných šarvátok bez vážnejších následkov a strát. Zrejme podľa síl, ktoré to všetko spravujú, je na svete stále miesto aj pre takého bastarda ako ja. Vlastne by

som ani nedbal, keby som bol životom poznačený podstatne viac, veď všetko časom prebolí, no silné spomienky a hlboké jazvy aspoň svedčia o tom, že človek žil odvážne a naplno, že vsádzal vždy všetko na jednu kartu, ako sa na poriadneho hráča patrí...

Odkaslem si, najskôr preto, aby som prerušil fádne ticho v tejto smradľavej, zle osvetlenej miestnosti, a v tom okamihu sa na mňa pozrú čašníčkine modré oči, nedokonale maskujúce jej smútok zdaním ľahostajnosti, či azda aj opovrhnutia, zadávajú sa na mňa zunovanými pohľadom, ktorý má zrejme znamenať otázku, či si ešte niečo mienim objednať, načo ja zakašlem ešte raz a uprene sa jej zahľadím do očí, chvíľu taktó civíme na seba, ako keby sme si navzájom merali vnútorné sily, nakoniec ona sklopí zrak, detinsky mykne plecami a znechutene sa vytratí z miestnosti. Potiahnem si z cigaretky a v duchu sa diabolsky usmejem. Musím sa priznať, nech to znie akokoľvek slabomyselne, že v tejto chvíli som na seba tak trochu pyšný.

Na záver dve vety z krajanskej pošty (názvy zmenené):

Chcem Vás týmto mojím listom veľmi pekne poprosiť o Vašu odpoveď na moju voči Vám položenú otázku v tej veci, či je by bola z Vašej strany dostatočne potrebná ochota k Vášmu ústretovo nápomocnému asistovaniu aj prostredníctvom pomoci Vášho lobbingu za účelom úspešného zabezpečovania sponzorských finančných grantov od štátnych inštitúcií (prípadne aj firiem) existujúcich na území Nórska pre potreby preinvestovania kompletnej realizácie geotermálneho tepelno-energetického vykurovacieho projektu, ktorý chceme úspešne zrealizovať na území katastra mesta Mestko a okolitých obcí Liesočná, Sturená, Postinná a ďalších obcí pre potreby vykurovania domácností (rodinných domov a bytov, kostolov, škôl, verejných budov a podobne) v meste Mestko aj v uvedených obciach resp. dedinách.

Na základe získaných poznatkov z uvedených informácií od našich blízkych susedov z vedenia geotermálnej akciovej spoločnosti GEOTERMIA PODHALANSKA A.S. so sídlom v meste Zakopané, Poľsko (pozrite na web stránku: www.geotermiapodhalanska.pl) sa k získavaniu potrebných zahraničných grantových finančných investičných zdrojov od potenciálnych zahraničných grantových sponzorov formou účinného lobbingu pre potreby preinvestovania realizácie Poľského geotermálneho vykurovacieho projektu za účelom geotermálneho vykurovania poľských domácností, budov na území Poľského Podtatranského Podhalia výraznou mierou pomohli, zaslúžili aj združenia Poľských krajanov, trvalo žijúcich v zahraničí, čiže žijúcich mimo Poľskej republiky a vraj túto možnosť na základe odporúčania našich poľských susedov by sme aj my mali využiť lobbingové možnosti našich v zahraničí žijúcich Slovenských krajanov, Slovákov a existujúcich Slovenských spolkov o ich ústretovo ochotnú pomoc pre účinný lobbing v štátoch (v ktorých v súčasnosti zahraniční Slováci žijú a existujú Slovenské zahraničné spolky) pre potreby získavania potenciálnych investično-finančných grantových sponzorov pre potreby preinvestovania realizácie geotermálneho vykurovacieho projektu na území Slovenskej Severovýchodnej Hačavy.